

Evanjelický a. v. cirkevný zbor Levice

Kázeň – ThDr. Martin Riecky

Nedeľa po Novom roku: cez ťažkosti k radosti (5. 1. 2020 Levice)

J 5, 14

Ajhľa, ozdravel si, nehreš viac, aby sa ti niečo horšie nestalo.

Bratia a sestry

Máme za sebou slávnostnú vianočnú náladu, keď sme sa radovali nad svetlom sveta, Pána Ježiša Krista, ktorý zasvietil do tmy hriechu svojím evanjeliom. Na pamiatku mučeníka Štefana sme boli schladení studenou sprchou nenávisťi tohto sveta voči narodenému Božiemu Synovi. Preto píše evanjelista Ján: *A v tom je súd, že svetlo prišlo na svet, ale ľudia väčšmi milovali tmu, ako svetlo, lebo ich skutky boli zlé (Sk 3, 19)*. Ľudia často môžu mať formálnu zbožnosť a pritom nerozumejú podstate evanjelia. Že Kristus prišiel zjaviť svojho Otca. Od Neho prišiel, aby konal Jeho vôľu. A tou vôľou je skutočnosť, aby celý svet poznal evanjelium a Krista ako svojho Spasiteľa.

Keď Pán Ježiš kráčal ulicami palestínskych mestečiek a dediniek, prinášal ľuďom evanjelium, ale zároveň aj uzdravenie od rôznych chorôb. Tieto zázraky ešte viac utvrdzovali Jeho mesiášstvo. Jedného dňa prišiel do Jeruzalema a priblížil sa k jazeru Betezda. Pod prístreškami ležali mnohí chorí ľudia, ktorým keď vošli do jazera choroba odchádzala.

Pán Ježiš tam našiel aj človeka, tridsaťosem rokov chorého. Tento človek bol chromým, nedokázal sa vlastnými nohami pohybovať. Nevieme, či spomenutých 38 rokov choroby sa počíta od narodenia, alebo od nejakej udalosti, počas ktorej ochrnul. Čo je však isté, 38 rokov byť ochrnutým nie je nič príjemné. Keď je človek zdravý, aj keď číta o podobných príbehoch, nedokáže ich precítiť do celkovej hĺbky až pokiaľ niečo podobné sám neprežije.

Keď mi cez leto operovali nohu, ocitol som sa v situácii, v akej som dovtedy nikdy nebol. Vždy som sa vedel postarať sám o seba a teraz som bol odkázaný na pomoc druhých. Človek si do hĺbky uvedomuje, že život nemá pod kontrolou. Že náš život je v rukách Božích a iba to, čo On povie, sa stane. Tento chromý človek ležal 38 rokov. Vieme si predstaviť, ako sa cítil? Keď som bol po operácii, tak prvé dni som vedel ležať iba na chrbte. Ten prvý deň sa to akosi dá. Ale potom vás bolí celý chrbát, chcete sa otočiť, ale skrátka nie je to možné a musíte ležať na chrbte, či sa vám to páči, alebo nie.

Tento človek z evanjelia ležal na chrbte 38 rokov. Viete si predstaviť tie preležaniny, tie modriny a podliatiny? A čo jeho duša? Predstavte si, že ležal pri jazere Betezda. Videl, ako do tohto jazera vstupujú mnohí ľudia a pomáha to ich chorobám. Ale on ležal na nosidle a nemal nikoho, kto by ho do toho jazera odniesol. Celých 38 rokov sa na to pozeral. Ten rozmer jeho zúfalstva si ani len nevieme predstaviť. Pomoc bola na dosah, ale nebol nikto, kto by mu pomohol.

Pán Ježiš išiel okolo neho, videl ho a povedal mu: *Vstaň, vezmi si lôžko a choď (J 5, 9)*. Teraz si predstavte, ako sa mu do jeho nôh vracia sila, postupne sa mu prestanú triasť. Najskôr sa posadí a neskôr vystrie jednu nohu, zaprie sa a postaví sa. Videl niekto niečo také? Po 38 rokoch sa zmenil život tohto chromého človeka a radosť, vďačnosť a šťastie naplnila jeho srdce až do konca jeho pozemskej púti. Pán Ježiš sa s ním následne stretol v chráme a povedal mu: *Ajhľa, ozdravel si, nehreš viac, aby sa ti niečo horšie nestalo (J 5, 14)*. Odvtedy vždy, keď sa pozrel na svoje uzdravené nohy, si celý život pripomínal Boží zázrak. Boží Syn zo svojej milosti sa k nemu sklonil. Preto musí byť celý život plný viery v Neho a žiť tak, ako sa to Jemu páči. Ak by tak nežil, mohlo sa mu stať v živote niečo horšie. Mohol ochrnúť nanovo, alebo prežiť hlbokú životnú traumú. Vždy pri pohľade na svoje uzdravené nohy bol povzbudený v tom, aby žil Bohu na česť a chválu.

Ajhľa, ozdravel si, nehreš viac, aby sa ti niečo horšie nestalo. Tieto slová z evanjelia si nanovo uvedomili obyvatelia Kokavy nad Rimavicou, kde som 12 rokov ako kňaz pôsobil. V roku 1911 prišli vo veľkom požiari o svoj kostol, faru, o svoje domy. Všetko v obrovskom ohni bolo zničené. Oheň však nikomu neublížil, iba manželka evanjelického farára Samuela Bancíka dostala infarkt. Tento kňaz potom zapísal celý priebeh tohto strašného požiaru a na

koniec tohto opisu hovorí: „Vy, ktorí budete za nami žiť v tejto Kokave, nehnevajte Pána Boha, ako sme to my robili, aby sa vám niečo horšie nestalo.“ Tieto slová, ktoré adresoval Kokavčanom Samuel Bancík, si vypožičal z evanjelia. Sú to tie isté slová, ktoré Pán Ježiš povedal porazenému: *Ajhľa, ozdravel si, nehreš viac, aby sa ti niečo horšie nestalo.* Tieto slová som spomínal pre evanjelickú televíziu v roku 2011, kedy sme si v Kokave pripomínali 100 rokov tejto hroznej udalosti. Zobrali si to generácie Kokavčanov za svoje? To už nechám na Pána Boha, ale počas komunizmu to bol najčervení región, kde sa ľudia vzdali nadobro svojej viery v Pána Boha a dozvuky si tento kraj nesie až do súčasnosti. Sme naozaj tak nepoučiteľní? V našom živote prechádzame cez rôzne etapy. Keď sa začne písať naša živá viera, teda keď odovzdáme svoje srdcia Bohu, sme veľmi nadšení a obrátili by sme celý svet. Ale postupne nám život viery zovšednie, viera sa nám môže stať zvykom a tradíciou. Chodíme do kostola, modlíme sa, čítame si Bibliu ale často to robíme už iba automaticky, bez vnútornej radosti a potešenia. Ten hlboký zápal už nie je.

V podobenstve o rozsievачovi a štvorakej pôde Pán Ježiš hovorí, že klam bohatstva často udusí našu vieru, aby neprinášala úžitok, aby neprinášala bohatú úrodu. Klam bohatstva, to je ten náš životný štandard. To, že sa chceme mať dobre, na tom nie je samozrejme nič zlé. Ale to materiálne nám v mnohých prípadoch môže zobrať našu živú a horúcu vieru. Zakladáme si na poctách, tituloch, úcte od ľudí. Ale zabúdame na to, že chvála a sláva patrí jedinému živému Bohu a Jeho Synovi Pánovi Ježišovi Kristovi. A je to na nás, kto Mu ju má vzdať. Svojím životom, svojimi slovami, skutkami, myšlienkami a túžbami srdca. Kto Krista na tejto zemi oslávi a vyvýši? Povedz: „Ja Ťa oslávim a vyvýším, aby si mal vo mne svoje zaľúbenie. Nechcem brať Tvoju milosť nadarmo, aby sa mi niečo horšie v živote nestalo.“

Je veľa ľudí medzi kresťanmi, ktorí neprežili vnútorné obrátenie sa ku Kristovi, aj keď sa za veriacich pritom považujú. Keď sa niekedy prechádzate popri potoku, skúste vybrať z neho veľký balvan. Ak by sa vám to podarilo, zistíte, že je vo vode asi dlho, pretože je obrúsený a mokrý. Skúste ho však rozbiť a zistíte, že z vnútra je suchý. Tento kameň dlho ležal vo vode, ale voda do neho neprenikla. Rovnako aj ľudia v našej krajine sú po stáročia obklopení kresťanskou tradíciou, sú ponorení do odkazu evanjelia, žijú formálnym kresťanstvom, ale Kristus neprenikol do srdca mnohých ľudí. Vráťme sa teda k Božiemu Synovi celým srdcom, s plačom a v pokání kráčajme vo viere za Ním.

Čo to znamená kráčať za Ním a s Ním? Znamená si želať v živote v prvom rade mať Krista. Pretože keď Jeho máme, On nám požehná aj šikovnosť našich rúk, rozum, aj strechu nad hlavou. Ale ak Ho v srdci nenesieme, tomu aj to čo má, môže byť zobrať. *Ajhľa, ozdravel si, nehreš viac, aby sa ti niečo horšie nestalo.*

Kristus prišiel do tohto sveta, aby sa stal súčasťou našich životov. Položme si však otázky: Je to tak aj v mojom živote? Si mi Kriste prednejší ako všetky moje polia, majetky, životný štandard? Si mi prednejší ako všetko na tomto svete? Si mojou láskou a silou, požehnaním a spasením? Si mojou trvalou radosťou?

AMEN